

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **Q. V. T.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 16. 9. 2020, č. j. OAM-327/ZA-ZA11-HA13-2020,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce namítá, že žalovaný postupoval při vydání napadeného rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 14a zákona o azylu a s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

3. Žalobce se považuje za plně integrovaného člena české společnosti, který na území ČR pobývá již 32 let. Má zde syna a dlouholetou přítelkyni. Návrat do země původu by znamenal přerušování veškerých sociálních a rodinných vazeb. Těmito skutečnostmi se žalovaný nijak nezabýval, a to v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech ve spojení s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný pouze uvedl, že žalobce se snaží o legalizaci pobytu.
4. Dále žalobce namítá, že v řízení před žalovaným sdělil, že se opakovaně účastnil demonstrací proti komunistům a vládnoucím osobám ve Vietnamu. Na základě toho byl při návštěvách země původu opakovaně vyslýchán na policii. V případě trvalého návratu by problémy s orgány veřejné moci země původu získaly na intenzitě. Žalovaný nicméně toto nereflektoval a napadené rozhodnutí nezaložil na jakékoliv zprávě o zemi původu žalobce, která by reflektovala situaci osob vracejících se po delší době strávené v zahraničí. Stejně tak chybí i zprávy týkající se postihu osob, které veřejně vyjadřují své protivládní názory.
5. Žalobce rovněž uvádí, že žalovaný žádost žalobce posuzoval pouze ve světle snahy o legalizaci pobytu. Upozorňuje také na aplikaci pravidla „při pochybnostech ve prospěch žadatele“ v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Trvá na svých závěrech a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Důvodem žádosti byla pouze snaha o legalizaci pobytu, což uvedl sám žalobce. Ten žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až 21. 6. 2020, ačkoliv na území ČR pobývá od roku 1988. Rovněž účast žalobce na demonstracích (jako běžný účastník) nezpůsobila zvýšený zájem orgánů veřejné moci o jeho osobu, neboť mu následně v průběhu času byly vydány dva cestovní doklady. Pokud by orgány země jeho původu jevily o žalobce takový zájem, jak žalobce tvrdí, má žalovaný za to, že by mu nebyl opakovaně vydán cestovní doklad.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
8. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla v projednávané věci podána po uvedeném datu, může se žalobce dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice v rozsahu její působnosti. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.

Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 21. 6. 2020 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 1. 7. 2020 poskytl údaje k podané žádosti. Hovoří pouze vietnamsky a uvedl, že je národnosti *kinh*, bez vyznání. Je svobodný. Má jedno dítě. V minulosti se účastnil demonstrací v Praze. Do ČR přicestoval v roce 1988. Je zdravý. K důvodům podání žádosti sdělil: „*Chci tady zůstat, abych tady mohl žít se synem. Žiji tady s jednou Češkou. Jiný důvod nemám.*“
10. Při pohovoru dne 1. 7. 2020 žalobce mimo jiné sdělil, že doposud (do 30. 6. 2020) měl povolení k pobytu za účelem podnikání. Vlast opustil z ekonomických důvodů v roce 1988, kam se v průběhu času vrátil asi 10x, naposledy v roce 2019. Po každém návratu byl předvolán k pohovoru na policii z důvodu své účasti na protivládních demonstracích v Praze před konzulátem země jeho původu, které se konaly v roce 1992 a kterých se účastnil jako jejich běžný účastník. Jiné potíže ve vlasti neměl, nicméně má za to, že pokud by se vrátil natrvalo, tak by mu potíže začaly. K rodinné situaci uvedl, že se synem (roč. 2007) dříve žil ve společné domácnosti, od roku 2012 již spolu nežijí. Se synem se vídá jednou týdně, posílá výživné a podle možností i dárky. S českou přítelkyní nežije, nicméně se často vídají posledních 4 až 5 let, snaží se nalézt společné bydlení a v budoucnu plánují manželství.
11. Součástí správního spisu jsou následující zprávy o situaci v zemi původu žalobce: zpráva „*Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019*“ týkající se údajů o zemi původu žalobce a zpráva „*Vietnam Informace OAMP, 1. září 2020*“ týkající se bezpečnosti a politické situace v zemi s ohledem na vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.
12. Z protokolu ze dne 3. 9. 2020 vyplývá, že žalobci bylo umožněno, aby se seznámil s podklady a vyjádřil se k nim. Žalobce se s uvedenými zprávami seznámil, vyjádřit se k nim nechtěl. Doplnění podkladů na místě nenavrhl, nicméně sdělil, že žalovanému předloží rodný list svého syna. Žalovaný určil lhůtu k předložení rodného listu v trvání 10 dnů. Rodný list byl následně předložen.
13. Žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v bodu 1 tohoto rozsudku. Žalobce si je převzal dne 2. 10. 2020. Z jeho odůvodnění mimo jiné vyplývá, že žalovaný zhodnotil důvody žádosti žalobce tak, že o mezinárodní ochranu požádal kvůli legalizaci pobytu, protože pozbyl pobytové oprávnění a má zde syna a přítelkyni; v případě návratu do země původu se obává potíží s orgány veřejné moci z důvodu své účasti na protivládních demonstracích v roce 1992 v Praze. Podle žalovaného je obava žalobce z obtíží po návratu do země původu lichá, neboť v případě, že by orgány veřejné moci o něj měly takový zájem, jak tvrdí, nevydaly by mu dvakrát cestovní doklad. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po 28 letech, přičemž neučinil žádné právní kroky poté, co byl opakovaně vyslýchán v zemi původu při svých návštěvách. Za těchto okolností měl žalovaný za to, že obavy žalobce jsou účelově vykonstruované. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žádost žalobce byla podána pouze s úmyslem legalizace pobytu žalobce na území ČR poté, co tento pozbyl předchozí pobytové oprávnění. Ohledně možného udělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Neshledal, že by případ žalobce byl hodný zvláštního zřetele. K hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání žalovaný konstatoval, že

tvrzení žalobce o zájmu orgánů země jeho původu o jeho osobu jsou lichá. Dále mimo jiné uvedl, že ze zprávy „Vietnam Informace OAMP, 1. září 2020“ vyplývá, že kritici režimu jsou omezováni. Případ žalobce ale z důvodů výše uvedených nepovažoval za takový, který by mohl vést k hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Stran případného rozporu vycestování žalobce s mezinárodními závazky ČR žalovaný uvedl, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K rodinné situaci žalovaný uvedl, že se na území ČR nachází rodinný příslušník žalobce, jeho syn (roč. 2007), nicméně rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. K řešení situace žalobce bylo proto na místě využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Posouzení žaloby soudem

14. Soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* [rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. V souladu s tímto právním názorem postupoval zdejší soud i v projednávané věci.
15. Žalobce nejprve obecně namítá, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 14a zákona o azylu a čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Tvrdí, že žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci a hovoří ve prospěch žalobce, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nezjistil tak všechny rozhodné skutečnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto obecné námitky soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedené námitky žalobce nedostály, neboť jde pouze o citace či parafráze ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci. Soud se jimi proto samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
16. K případné aplikaci zásady *„v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“* soud uvádí, že toto pravidlo vyslovené v rozsudku NSS ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, je nutné v případě každé žádosti o mezinárodní ochranu konkretizovat,

což je povinností žalobce v rámci unesení jeho břemene tvrzení. Žalobce nicméně v žalobě pouze v obecnosti odkázal na uvedený rozsudek, aniž by blíže specifikoval, ve vztahu k jakým rozhodným skutečnostem měly žalovanému vzniknout pochybnosti ve vztahu k žádosti žalobce, a v jakém rozsahu tedy žalovaný postupoval v rozporu s uvedenou zásadou. Námitka je proto nedůvodná.

17. Stran posouzení žádostí s ohledem na účel legalizace pobytu odkazuje soud na judikaturu NSS (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, a ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52). Podle ní snaha o legalizaci pobytu (která je inherentní každé žádosti o mezinárodní ochranu), nemá žádný vliv na povinnost žalovaného ve vztahu k posouzení tvrzení žadatelů. Skutečnost a soudní přezkum toho, zda žalovaný postupoval v rozporu se závěry NSS vyplývajícími ze zmíněné judikatury, leží především na hájitelném tvrzení žalobce. Žalobce nicméně v žalobě nespifikoval konkrétní skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že žalovaný nedbal na žalobcem uváděné skutečnosti a pouze žádost posuzoval ve světle její „účelovosti“. Námitka je proto nedůvodná.

Ke zjištěnému skutkovému stavu

18. Dále žalobce namítá, že žalovaný použil k posouzení jeho žádosti pouze obecné informace, které nijak nereflktují jím uvedená tvrzení, a to ve vztahu k možným následkům návratu žalobce do země původu poté, co se zúčastnil protivládních demonstrací v ČR a v ČR žil několik desítek let.
19. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
20. Podle § 50 odst. 1 správního řádu mohou být podklady pro vydání rozhodnutí zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
21. Podle § 23c zákona o azylu mohou být podkladem pro vydání rozhodnutí zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5 zákona o azylu.
22. Podle soudu jsou podklady shromážděné žalovaným skutečně obecné a z naprosté většiny se nedotýkají tvrzení žalobce stran jeho obav (tj. důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu) z nebezpečí, které mu má hrozit po návratu do země původu z důvodu účasti na demonstracích a následných výsledcích na policii v zemi původu. Zpráva „Vietnam Informace OAMP, 1. září 2020“ takové informace neobsahuje, pouze obecně v bodě 4 uvádí, že kritici vlády jsou omezováni v možnosti vycestování a návratu do země původu. Zpráva „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019“ se nijak k postavení kritiků režimu ani k jejich případným postihům nevyjadřuje. Žalobce se nicméně mylí, pokud namítá, že žalovaný nezajistil zprávu o situaci navrátilců po delší době v zahraničí, neboť zpráva „Vietnam Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2019“ tyto informace obsahuje. V projednávané věci však uvedené nedostatky skutkových zjištění nepůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo.

23. Podle NSS totiž „[s]kutečnost, že žadatel o azyl byl ve své domovské zemi z důvodu účasti na protivládání demonstraci přizván na místní národní výbor za účelem podání vysvětlení a opakování těchto výsledků zamezil poskytnutím úplatku policistovi, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle [§ 12 zákona o azylu]“ (právní věta rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58, č. 642/2005 Sb. NSS). Jednání policejních orgánů země původu žalobce činěných za účelem podání vysvětlení žalobcem proto není možné bez dalších rozhodných skutečností, které však žalobce netvrdí, za pronásledování považovat. Žalobce navíc ani neuvádí, že by k těmto postupům docházelo nezákonně. Aniž by se tedy soud striktně zabýval otázkou jeho zákonnosti, opakované předvolání žalobce jakožto účastníka demonstrace samo o sobě podle soudu nepředstavuje takové policejní opatření, které by se zjevně vymykalo elementárním zásadám výkonu veřejné moci natolik, že by bylo třeba je považovat za pronásledování (srov. obdobně rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 45 Az 1/2020-74). V případě žalobce podle soudu nedošlo ani k tzv. pronásledování na kumulativním základě, tj. k „situaci, kdy v zemi svého původu čelil sérii ústrků, které samostatně nedosahovaly takové intenzity či systematickosti, aby je bylo možno považovat za azylově relevantní, avšak které požadované intenzity mohou dosahovat teprve ve svém souhrnu“ (právní věta rozsudku NSS ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012-67). Žalobce totiž kromě předvolávání policií žádné další jednání orgánů země původu, které by bylo možné považovat za „ústrky“, netvrdí. Snahu policejních orgánů o zjištění informací o žalobci nelze za pronásledování považovat ani v jejich vzájemném souhrnu, jestliže k nim nepřistoupila žádná další relevantní okolnost, neboť jako takové intenzity pronásledování nedosahují.
24. Vzhledem k výše uvedenému je nutno dát žalobci za pravdu, že žalovaný použil k posouzení žádosti žalobce pouze obecné informace. Nicméně žalobce rezignoval na uvedení konkrétních hájitelných tvrzení stran skutečností, které by v důsledku obecnosti podkladů žalovaného mohly vést k tomu, že žalobce byl vystaven (riziku) pronásledování či mohl být vystaven hrozbě nebezpečí vážné újmy. Námitka je nedůvodná.

K zásahu do práva na ochranu soukromého a rodinného života

25. Na tomto místě považuje soud za důležité předně uvést, že žalovaný si k otázce relevance existence soukromého a rodinného života žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území ČR z judikatury NSS vybral pouze rozhodnutí jeho závěry podporující a naopak zcela opomenul novější judikaturu NSS, která se výkladem § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve spojení s možným porušením čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech zabývala. Konkrétně NSS v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, uvedl: „Aplikace zákona o azylu se nemůže dostat do kolize s mezinárodními závazky České republiky, které vyplývají z čl. 8 [Evropské úmluvy o lidských právech], který garantuje ochranu v situacích skutečně nepřiměřeného zásahu do soukromého či rodinného života cizince. Proto ani při posuzování otázky možného udělení doplňkové ochrany nelze odhlížet od čl. 8 [Evropské úmluvy o lidských právech]. Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Je třeba zkoumat, zda případné vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; zejména, zda se nemůže jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, (ne)bylo možno vyloučit pravděpodobnost reálné zpětné integrace v zemi původu cizince. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, zdejší soud mimo jiné konstatoval: „Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl

výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ *Obdobně v rozsudku ze dne 2. ledna 2012, č. j. 6 Azs 35/2011-47, se uvádí: „Není vyloučeno podřadit některé zásahy do rodinného života pod důvody pro udělení doplňkové ochrany, např. případy, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné a osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky“* (důraz přidán zdejším soudem).

26. Pojem rodinného života není Evropskou úmluvou o lidských právech definován, je však vykládán poměrně extenzivně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Vztahem zakládajícím rodinný život je především vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, přičemž důraz je kladen na fungující (nikoliv pouze formální) rodinné vztahy [srov. např. *K. proti Spojenému království*, rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva (dále jen „EKLP“) ze dne 15. 10. 1986, stížnost č. 11468/85]. Fungující reálné vztahy mezi rodiči a jejich dětmi do kategorie rodinného života spadají taktéž.
27. Na druhou stranu z Evropské úmluvy o lidských právech vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento **hájitelným způsobem tvrdí**, že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: *Leander proti Švédsku*, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81, § 77 písm. a)]. Základem pro posuzování zásahu do práva podle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech musí být dostatečná tvrzení, která prokazují, že v případě návratu do země původu bude soukromý či rodinný život, respektive jeho přenos ze země, kde cizinec žádá o mezinárodní ochranu, znemožněn (srov. usnesení NSS ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010-62).
28. Navíc je soudu z jeho úřední činnosti známo, že v jiné žalobcově věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 55 A 36/2020 (řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu), soudem ustanovený opatrovník na výzvu soudu sdělil, že nezletilý syn žalobce nebude uplatňovat v řízení sp. zn. 55 A 36/2020 práva osoby zúčastněné na řízení. Uvedl, že věc projednal s nezletilým i jeho pěstounem. Nezletilý syn žalobce prakticky nezná, od 1. třídy byl v dětském domově a za tu dobu otce ani jednou neviděl. Od června 2018 žije nezletilý u pěstouna a za tu dobu se s žalobcem setkal pouze jednou na jaře 2019, a to z iniciativy pěstouna a nezletilého syna žalobce, který chtěl otce poznat. Od té doby se vzájemně nekontaktovali.
29. Tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života (dítě, přítelkyně, integrace) proto soud nepovažuje v projednávané věci za dostatečně konkrétní na to, aby je bylo možné podřadit pod výše uvedený termín hájitelných tvrzení. Žalobce totiž pouze v obecnosti uvádí existenci těchto vztahů, ale již nedokládá a ani netvrdí konkrétní skutečnost, z níž by vyplývalo, že se jedná o fungující reálné rodinné, popřípadě soukromé, vztahy. Námitka je proto nedůvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. října 2021

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce